

A gólyatábori tapasztalataim alapján ez változó. Azt látom, hogy ez a mostani elsős évfolyam olyan, aki szívesen fog részt venni a közösségi munkában. Az utánpótlás-képzés fontos része a munkánknak, nemcsak a 10 tagú elnökségre gondolok, hanem a Szentesben ügyelőkre is. Nyugodtan fogom átadni az elnökségi posztot, mert azt látom, hogy vannak tehetséges hallgatók, akik követni tudnak minket. A Tehetségmentor Programba öt hallgatói mentort kellett magam mellé keressek, és szándékosan olyanokat válogattam, akik most fogják a második évüket elkezdni. Én fogom mentorálni őket.

Mit szerettél a legjobban ebben a munkában?

A pörgést borzasztóan szeretem, hogy nem ér véget a nap! Hogy reggel 7-kor felkelek és éjfélkor fekszem le. Hogy a telefonomról még este 11-kor is válaszolok e-mailekre. Ebben érzem jól magam. Szeretek dolgozni. Amit még nagyon szeretek, azok a mosolygó arcok, például a gólyatábor után. Ezek a jó pillanatok, ezért megéri a munkánk a fáradságot. Ebben az érzésben a szolgálat is benne van, a megbízatásomat mindig kötelességként és felelősségként fogtam fel.

Milyen terveid vannak, ha végzel, vagy ha lejár az elnökségi ciklus?

Sokat fejlődtem és komolyodtam, átalakultak a terveim és a céljaim. A pszichológia mesterképzést 2021-ben fejezem be, és még ősszel szeretném elkezdni a doktori programot. Megvan a kutatási témám is. Ezt illetően lelkes vagyok, habár viszonylag még gyerekcipőben jár, de tudok majd újat mutatni a kutatásomban is. Fejlődési sikerességet fogok vizsgálni junior sportolóknál a kosárlabda sportágban. Itt egyértelműen lemérhető milyen személyiségjegyek vezetnek a sikerességhez. Terveim között szerepel még egy mesterképzés elvégezése politikatudományok szakon. 2021-ben lesz az esküvőm, 30 éves koromra családot szeretnék. De a hallgatói érdekképviselőben szívesen vállalok továbbra is szerepet, amennyiben nyílik rá lehetőség.

Köszönjük Glázer Bálintnak az eddigi elkötelezett munkáját, minden jót kívánunk a szakmai, valamint a magánéletében bekövetkező eseményekhez! Fiser Bencének, a PTE HÖK soronkövetkező elnöknek, továbbá a többi elnökségi tagnak ezúton szeretnénk sok sikert kívánni a munkájukhoz!

Az interjút készítette: Szélpál Livia

„A KÖLTÉSZET TÖBB ÁLTALÁNOS IMPRESSZIÓNÁL”

Interjú Sándor Lucával

Itt a BTK-n az írás mint önkifejezés a legtöbb hallgató mindennapjának szerves része. Sokan szeretnék hallatni a hangjukat közönség előtt, kiírni magukból, ami a szívüket nyomja, vagy csak egyszerűen egy véletlen jól sikerült írást megmutatni má-

soknak. De mi az az utolsó löket, aminek hatására kiáll egy hallgató a színpadra, és megosztja a gondolatait? [Sándor Lucát](#) kérdezem az igazán intenzív hallgatói részvételéről, slammer pályafutásáról és arról, hogy milyen az élet fiatal tehetségként a BTK-n.

Miért választottad azt a szakot a bölcsészkaron, amire jársz?

Bár ez már a harmadik évem az egyetemen, az érettségi után közel sem volt egyértelmű, hogy angol-magyar tanári szakon kötök majd ki. Mivel a tanárság amolyan családi „betegség” nálunk – anyukám középiskolai, apukám egyetemi tanár –, tizennyolc évesen bármi kecsegtetőbb opciónak tűnt. Egy évet töltöttem a Károli Gáspár Református Egyetem anglistika szakán, mire rájöttem, mégiscsak ez a pálya vonz, ezt szeretném csinálni, őszintén és önazonosan. A gimnáziumban remek tanáraim voltak, tehát inkább azt a személyes félelmemet kellett leküzdenem, hogy beleragadok valamiféle családi mintába. Ez sikerült, mármint a leküzdés, így most azok táborát erősítem, akik „visszaábrándultak” a pedagógusi szakmába.

Mennyire gyakori a szakodon a költészet iránti érdeklődés?

Szerintem sosem a költészetnek kellett megküzdeni a magyarosok figyelméért. Sokan eleve azért jelentkeznek a szakra, mert nemes egyszerűséggel szeretik a verseket. A költészet az, ami a legorganikusabban körbevesz minket, papíron és virtuálisan egyaránt. Szinte észre sem vesszük, ahogy két görgetés közé becsúszik egy *haiku*, például. A líra lassacskán a tömegkultúra részévé olvadt, ezért van, hogy egyszerre találunk József Attila-sorokat kötetekben/tankönyvekben meg profilkép leírásokban – és ez nem is baj. A kérdés inkább az, mit kezdünk ezzel az alapvető érdeklődéssel, hogyan tudunk a szövegek értő, értelmező befogadóivá válni, hogyan lesz a költészet több általános impresszióval.

Ha jól tudom Improvokál tagként is részt veszel az egyetemi életben, mi motivált, hogy csatlakozz a társulathoz?

Egyrészt maga a társulat. Az orientációs napokon hallottam a PISzÉ-ről, az Improvokál nyílt műhelyéről. Innentől kezdve egyenes út vezetett a Szenesbe keddenként. Rengeteget tanultam ezekből az alkalmakból, mind az improvizáció szabályairól (mert vannak neki!), mind pedig a gyakorlatok, a szituációs játékok személyiség- és közösségfejlesztő hatásairól. A nyílt műhelyek

mellett először a társulat interaktív detektívjátékába (*A Hamilton-ház rejtélye*) csatlakoztam be vendéjátékosként, így lettem végül tag. Másrészt régóta foglalkoztat, hogyan hasznosítható a színház, mint eszköz az oktatásban, ezáltal pedig hogyan tehető élővé az irodalom. A diploma után szeretnék majd elvégezni egy drámapedagógiai továbbképzést, ebben pedig nagyban támogat a társulat munkája, az általuk szerzett módszertani és színpadi tapasztalatok.

Mik a tapasztalataid az [Improvokállal](#) kapcsolatban?

Kicsit furcsa erről úgy beszélni, hogy a vírus takaréklángra tette a színházat, viszont szerencsére rengeteg minden belefért a lezárások előtti periódusba. Az improvizációt a legtöbben egy friss, szórakoztató és gyors reakciókra épülő műfajnak tartják, és ezt sokáig én is így láttam. Aztán megtapasztaltam, mennyi munkát és koncentrációt igényel az, hogy mindez ne forduljon át öncélú viccelődésbe, vagy a biztos sablonok ismételtetésébe. Kovács Fanni és Hosszú Norbi, a társulatvezetők elképesztő energiákat fektetnek a csoport fejlesztésébe. Erre jó példa az *ImproHostel* kezdeményezés, melynek keretében egy-egy hétvégét töltöttünk más fővárosi és vidéki társulat improzáival. A közös játék és tréning lehetőséget nyújtott, hogy új nézőpontból reflektáljunk saját működési formánkra, hiszen más játékosok más dinamika, módszertan jellemez.

Számos alkalommal felléptél a [Sopianae Slam Poetry](#) színpadán, mi inspirált arra, hogy elkezdd *slameket* írni?

Tizenhat évesen kezdtem *slammelni*, korábban azt sem tudtam mi az – egyébként szerintem most sem tudom igazán. Unaloműzéseként folyamatosan írtam valamit, kísérleteztem formákkal

és ritmusokkal, kíváncsi voltam, hogyan tudom keretbe önteni az éppen aktuális valóságomat. Nem volt bennem különösebb előadási kedv, mégis rábólintottam egy ismerősöm meghívására, így kötöttem ki egy októberi klub versenyén. Korábbi énem most biztos megkövezne a szóhasználatért, de hát mit van mit tenni, ha egyszer így mondják, szóval a tinédzserkori jellemfejlődésem szempontjából nagyon meghatározó volt a Sopiana Slam színpada. Egyrészt adott egy színes közösségi bázist, ami más volt, mint az iskolai, másrészt alkotásra ösztökélt. Nem mindig adtam elő, amit megírtam, de megírtam. A rendszeres írást elhanyagolt, ám fontos tevékenységnek tartom.

Melyik fellépésedre vagy a legbüszkébb?

Gimnáziumban volt egy tanárom, akit egy időben nagyon erős erkölcsi vádak értek, mint később kiderült, alaptalanul. Egyik napról a másikra vesztettük el őt, hónapokig pletykák, szalagcímek és személyes tapasztalatok közt próbáltunk talpon maradni. Ennek hatására írtam egy róla szóló szöveget, persze nem hallhatta, mégis valamiféle személyes igazságtételnek éreztem, hogy elmondhattam. Ekkor tapasztaltam először, hogy valamit keservesen nehéz leírni, előadni.

A BTK és az egyetem atmoszférája mennyiben befolyásolta, hogy elkezdj érdeklődni a *slamelés* iránt?

A BTK-s élmények inkább stilisztikai szempontból vannak összefüggésben a *slam* szöveggel. Gyakran előfordul, hogy fogom a fejem, miközben visszaolvasom egy-egy korábbi félév akkor jónak hitt beadandóját – különösen így van ez a személyes szövegek esetében. Teljesen másról és máshogy írtam tizenévesen, mint most, de hát ez természetes. A *slam* alapvetően előadóművészeti műfaj, azt fogja tükrözni, amit az adott pillanatban fontosnak tartottam és úgy, ahogyan azt képes voltam kifejezni. Nincs benne fióknak írás, utólagos korrigálás. Cserébe lett egy szemléletes idővonala a gondolkodásomnak.

A *slamelés* mellett kipróbáltad már magad más műfajokban is?

Ősztől elkezdtem ismerkedni a publicisztikával, a *PécsiBölcsész*be írok cikkeket, kritikákat, interjúkat. Jó kis tanulóterep. Újságolvasóként olyan természetesnek tűnik a stílus, aztán belekezd az ember, és kiderül, mennyire nem az. Versekkel és novellákkal is próbálkozom, ezek főként a nemrég újraindult *Új Bekezdés* oldalán olvashatóak. Még valami, ami mindezekre hatással van: naplót írok, lassan két éve, rendszeresen. Kicsit olyan ez, mint Dumbledore merengője, segít konzerválni az emlékeket, megóvjá őket az utólagos filterezéstől. Na meg talán valamiféle elbeszélői hang is formálódik közben. Abszolút kipróbálásra érdemes.

Köszönöm Lucának az interjút és további sok sikert kívánok a munkájához!

Az interjúkat készítette: *Kuglics Sarolta*